

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 36, 2017

Nummer 36, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2963](#) 21-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2958](#) 21-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2956](#) 21-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2960](#) 21-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2962](#) 21-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2955](#) 21-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2970](#) 21-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2959](#) 21-11-2017

Annotatie

[Annotatie bij Hoge Raad 31 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2795.](#)

prof. mr. H. de Doelder

ANNOTATIE

**Annotatie bij Hoge Raad 31 oktober 2017,
ECLI:NL:HR:2017:2795.*****prof. mr. H. de Doelder***

Het Hof Arnhem-Leeuwarden had het Openbaar Ministerie (OM) niet-ontvankelijk verklaard in zijn vervolging van een tbs'er, die een reclasseringsmedewerkster had bedreigd. Het hof had vastgesteld dat de verdachte in de kliniek verblijft wegens een nog steeds voortdurende schizofrenie van het gedesorganiseerde type in combinatie met afhankelijkheid van verschillende middelen en dat aangeefster was verzocht niet binnen te komen, waarna verdachte haar toevoegde: 'Ik heb van mijn advocaat gehoord dat je een negatief advies hebt gegeven. Ik wil dat jij je rapportage intrekt en als ik een rechterlijke machtiging opgelegd krijg en ik kom naar buiten, dan ga ik je opzoeken en weet ik je te vinden. Als het moet maak ik je dood.'

Het psychiatrisch rapport, in deze zaak opgemaakt, bevatte de conclusie dat straf op verdachte niet het effect heeft waar straf voor bedoeld is, omdat verdachte daarvoor te veel psychiatrisch patiënt is en een straf zelfs averechts of contraproductief zal werken. Het hof nam verder in aanmerking dat het ten laste gelegde feit drie jaar tevoren was gepleegd en dat aanvankelijk was besloten geen gevolg te geven aan de aangifte. Verder speelde de omstandigheid dat door de strafzaak tegen verdachte diens behandeling zo'n anderhalf jaar had 'stilgelegen'. De conclusie van het hof was dat het OM, na afweging van de betrokken belangen, in redelijkheid niet tot de (voortzetting van de) vervolgingsbeslissing heeft kunnen komen, zodat het heeft gehandeld in strijd met de beginselen van een goede procesorde.

Verwijzend naar HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4280 herhaalt de Hoge Raad dat het OM ex artikel 167 Wetboek van Strafvordering (Sv) bevoegd is zelfstandig te beslissen of een vervolging moet plaatsvinden. De beslissing leent zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing. Slechts in uitzonderingsgevallen is plaats voor een niet-ontvankelijkheidsverklaring van het OM om de reden dat geen redelijk denkend lid van het OM heeft kunnen oordelen dat met een vervolging enig (strafrechtelijk relevant) doel gediend kan zijn. Een voorbeeld van de hier bedoelde situatie zou kunnen zijn het handelen in strijd

met een toezegging tot niet-vervolgning (HR 8 mei 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW5002). Aan een dergelijke beslissing dienen wel zware motiveringseisen te worden gesteld (HR 2 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:7 (*Checkpoint*)).

Het zal de lezer niet verbazen dat de Hoge Raad in de hier besproken zaak tot een vernietiging van de beslissing van het hof is gekomen, aangezien het hof deze strenge eisen heeft miskend door (bijvoorbeeld ook) niet te toetsen of het OM heeft gehandeld in strijd met het verbod op willekeur. Ook het oordeel van het hof 'dat bedreiging van een reclasseringswerker die haar werk komt doen een ernstig feit is en dat zulke personen speciale bescherming genieten zodat een vervolging voor een dergelijk feit op zichzelf voor de hand zou kunnen liggen', draagt niet bij tot de uiteindelijke beslissing. De zaak geeft verder aanleiding tot de volgende opmerkingen.

Een niet-ontvankelijkheid kan worden uitgesproken indien er is gehandeld in strijd met de 'harde feiten' van artikel 68 e.v. Wetboek van Strafrecht (Sr) (*ne bis in idem*; verdachte is overleden of de zaak is verjaard dan wel getransigeerd), maar ook omdat gehandeld is in strijd met zogenoemde vormverzuimen of beter: normschendingen. De eerste groep beslissingen is gebaseerd op artikel 349 Sv en de tweede hier bedoelde groep op artikel 359a Sv. Het valt op dat deze laatste groep inmiddels door de Hoge Raad grotendeels is weggerelativeerd, waarover hieronder meer.

Er is echter ook een derde groep, en dat is het hier geschetste geval van het toetsen van het opportuniteitsbeginsel. Het lijkt erop dat deze groep niet duidelijk onder artikel 349 Sv valt, maar evenmin is er sprake van het verzuim van een 'vorm' en is er derhalve geen sprake van artikel 359a Sv. Aangezien deze groep echter meer het karakter heeft van een 359a-geval, zeker als men het kopje 'normschendingen' hanteert, lijkt het mij het juist dit hieronder te scharen, waardoor ook de bepalingen van het tweede lid op deze groep van toepassing zouden zijn: het belang van het geschonden voorschrift; de ernst van de schending en het nadeel dat daardoor voor de verdachte is veroorzaakt. In dit kader breng ik het *Afvoerpipj*-arrest in herinnering: HR 30 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AM2533, waarin vooral het laatstgenoemde onderdeel (het nadeel dat daardoor wordt veroorzaakt) is uitgewerkt in die zin dat bedoeld is in hoeverre de verdachte daadwerkelijk in zijn verdediging is geschaad. In HR 4 januari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BM6673 is nog bepaald dat met het hier bedoelde nadeel niet bedoeld wordt op een recht tot 'niet-ontdekking': dat is niet een rechtens bedoeld belang. Tevens wordt in het *Afvoerpipj*-arrest ten aanzien van de niet-ontvankelijkheid opgemerkt dat dit slechts in uitzonderingsgevallen in aanmerking komt en wel wanneer de opsporing of vervolging een ernstige inbreuk heeft gemaakt op de beginselen van een behoorlijke procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan. Allerlei verweren die op een

terecht zitting naar voren worden gebracht, worden met een beroep op deze passages verworpen: dat is het geval geweest, met een beroep op kort gezegd de privacy, in het *Tros opgelicht*-arrest (HR 7 juli 2015, ECLI:NL:HR:2015:1792) en het *Kopschoppers*-arrest (HR 13 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:3024), alsook met een beroep op het tijdsverloop (zelfs in een kinderzaak: HR 8 september 2015, ECLI:NL:HR:2015:2465 en HR 13 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2059) en met een beroep op een onnodig gewelddadige aanhouding (HR 5 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:9 en HR 11 oktober 2016, ECLI:NL:HR:2016:2305).

Het hier besproken arrest zit meer in de lijn van de recente *coffeeshop*-arresten (HR 19 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:23 en HR 26 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:742), maar vooral van het (*geen*) *transactie*-arrest van HR 13 juni 2017, ECLI:NL:HR:2017:1083 en het arrest van HR 17 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2642, waarin een beroep werd gedaan op het vertrouwensbeginsel. In het laatste geval wijst de Hoge Raad nog maar eens naar HR 6 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:2982, waarin (nogmaals) is gesteld dat er ook in dat geval geen gerechtvaardigd vertrouwen was dat de zaak niet of anders zou worden vervolgd.

De conclusie is dat er nogal wat voor nodig is om tot en met de Hoge Raad de uitspraak te kunnen krijgen en houden dat het OM niet-ontvankelijk is in zijn vervolging. De in het *Afvoerpijp*-arrest genoemde uitzondering zou zich bijvoorbeeld wel kunnen voordoen indien de vervolging wordt ingesteld of voortgezet na een uitdrukkelijke, ondubbelzinnige verklaring van een bevoegde officier van justitie dat zulks niet zou gebeuren. Van het 'doelbewust of met grove veronachtzaming te kort doen aan de belangen van de verdachte met betrekking op diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak' kan ik slechts verzinnen een geval dat er sprake zou zijn van een belangrijk opzettelijk valselijk opgemaakt proces-verbaal, hoewel daar weer eerder van bewijsuitsluiting zal worden gesproken, indien het uiteindelijk op de zitting aan de orde is kunnen worden gesteld. Aan onbehoorlijk gedrag van politie of justitie worden in ons huidige systeem niet of nauwelijks consequenties verbonden. Op weg naar een aparte inspectie voor OM en/of politie?

RECHTSPRAAK

Zijn in een pand aangetroffen koolstoffilters en henneptent bestemd tot het plegen van één of meer feiten strafbaar gesteld in artikel 11 lid 3 en/of 5 Opiumwet?

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte voorwerpen 'bestemd tot het plegen van een of meer feiten strafbaar gesteld in artikel 11, derde en/of vijfde lid, Opiumwet, voorhanden heeft gehad, terwijl hij, verdachte, wist dat die voorwerpen bestemd waren tot het plegen van dat/die feit(en)' – mede in het licht van hetgeen ter terechtzitting in hoger beroep door en namens de verdachte is aangevoerd als onder 2.3 is vermeld –, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsmiddelen, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed. De Hoge Raad neemt daarbij mede in aanmerking dat de verdediging onder meer heeft aangevoerd dat de koolstoffilters waren beschadigd en er gaten zaten in de kweektent en dat de desbetreffende goederen op de in de tenlastelegging genoemde datum niet (meer) bestemd waren voor beroepsmatige of bedrijfsmatige hennepteelt.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2959

Zaaknummer: 16/00557

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 11 Opiumwet en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht ter zake van een geschrift dat bestemd is om tot bewijs van enig feit te dienen, als bedoeld in artikel 225 Sr.

Advocaat-generaal G. Knigge heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest, maar uitsluitend voor zover daarbij de aan de verdachte in de zaak met parketnummer 16/712257-11 onder 2 ten laste gelegde feiten zijn bewezenverklaard, tot vrijspraak van die feiten en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 16/712257-11 onder 2 ten laste gelegde, voor zover deze inhoudt dat het daarin vermelde schriftelijk stuk bestemd was om tot bewijs van enig feit te dienen, onvoldoende met redenen is omkleed, althans dat het hof een dienaangaand gevoerd verweer heeft verworpen op gronden die deze verwerping niet kunnen dragen.

De in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende woorden ‘bestemd (...) om tot bewijs van enig feit te dienen’ zijn daarin klaarblijkelijk gebezigd in de betekenis die daaraan toekomt in artikel 225 Sr. In dat verband is vereist dat het gaat om een geschrift dat kan worden aangemerkt als een geschrift waaraan in het maatschappelijk verkeer een zodanige betekenis pleegt te worden toegekend dat sprake is van een geschrift dat bestemd is tot bewijs van enig feit te dienen als bedoeld in artikel 225 Sr (vgl. HR 13 januari 2009, ECLI:NL:HR:2009:BF3286, NJ 2009/56).

Het hof heeft blijkens de bewijsvoering vastgesteld dat in het onderzoeksrapport ‘wordt ingegaan op de handelwijze van de SNS bank in verband met de navraag die gedaan zou zijn naar onterechte overboekingen. Opgemerkt wordt dat bij de SNS bank sprake was van een lakse houding, dat er alles aan werd gedaan om de schuld op de verdachte af te schuiven en dat bij het verzenden van codes en readers het nodige is fout gegaan en dat het gekoppeld zijn van [verdachte] zijn bankrekening nooit prioriteit heeft gehad. Het advies is om de bank te laten vervolgen voor grote nalatigheid zowel naar verdachte toe als [betrokkene 1] (het hof begrijpt: [betrokkene 1])’. Voorts heeft het hof vastgesteld dat in dat rapport wordt ingegaan op een bij Santander afgesloten zakelijke lening, waarbij wordt aangegeven dat deze op naam van de verdachte is afgesloten, op de werkzaamheden van de advocaat van de verdachte,

waarbij wordt aangegeven dat de in rekening gebrachte kosten niet zouden overeenkomen met de hoeveelheid tijd die de advocaat heeft besteed aan de kwestie, alsmede op de aangetekende verzending van een brief met een geldbedrag, waarbij met hoge mate van waarschijnlijkheid wordt vastgesteld dat deze is achtergehouden en dat dat geldbedrag is verwijderd.

Het hof heeft uit de bewijsvoering klaarblijkelijk afgeleid dat het onderzoeksrapport bestemd was om te dienen tot het bewijs dat het overmaken van bedragen van de bankrekening van [betrokkene 1] naar de bankrekening van de verdachte het gevolg was van fouten bij de SNS Bank, dat de lening bij Santander op naam van de verdachte is afgesloten, dat de declaratie van de advocaat onjuist is en dat bij de postbestelling een brief met een geldbedrag is verdwenen en dat het onderzoeksrapport dat was voorzien van de naam, de adresgegevens en het logo van recherchebureau [A] B.V., ongeacht de daarin gemaakte taalfouten, in het maatschappelijk verkeer een zodanige betekenis kan worden toegekend, dat het daardoor kan worden aangemerkt als een geschrift dat bestemd is om tot bewijs van enig feit te dienen als bedoeld in artikel 225 lid 1 Sr. Dat oordeel van het hof geeft – gelet op hetgeen onder 2.4.2 is vooropgesteld – niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting omtrent dat delictsbestanddeel en is niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2958

Zaaknummer: 16/00569

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 225 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

***Bruto- of nettobenadelingsbedrag relevant bij de toepassing van de
Aanwijzing sociale zekerheidsfraude?***

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd dat het cassatieberoep niet-ontvankelijk zal worden verklaard.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat het Openbaar Ministerie niet tot vervolging van de verdachte had mogen overgaan, omdat het benadelingsbedrag verkeerd is berekend nu bij de berekening daarvan in strijd met de Aanwijzing sociale zekerheidsfraude van een bruto- en niet van een nettobedrag is uitgegaan.

Het hof heeft, zoals onder 2.2.2 is weergegeven, geoordeeld dat bij de bepaling van het benadelingsbedrag dient te worden uitgegaan van het brutobedrag. Dat oordeel is in het onderhavige geval niet zonder meer begrijpelijk, nu aan de verdachte is ten laste gelegd dat zij zich heeft schuldig gemaakt aan socialezekerheidsfraude door de in de Algemene bijstandswet en/of de Wet Werk en bijstand vervatte inlichtingenplicht niet na te komen. De Aanwijzing houdt immers in dat in zaken betreffende de Wet Werk en bijstand het nadeel is gedefinieerd als het nettobedrag dat aan bijstand is ontvangen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2963

Zaaknummer: 16/01167

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: E. Tamas

Wetsartikelen: 167 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad oordeelt enerzijds dat de motiveringsklacht ter zake van belaging niet tot cassatie kan leiden en houdt anderzijds de zaak aan, opdat de advocaat-generaal zich kan uitlaten over de overige middelen.

Advocaat-generaal F.W. Bleichrodt heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Den Haag teneinde op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 1 en 3 subsidiair ten laste gelegde.

Het middel behelst onder meer als klacht over de bewijsvoering dat het hof in de onder 2.2.4 weergegeven nadere bewijsoverweging slechts heeft geoordeeld dat ‘aannemelijk’ is dat het de verdachte is geweest die de bestelling en de advertenties heeft geplaatst via het IP-adres [...] . Deze klacht kan niet tot cassatie leiden, omdat blijkens hetgeen onder 2.2.1 en 2.2.2 is weergegeven het hof de juiste maatstaven heeft aangelegd en in de nadere bewijsoverweging kennelijk vooral – zij het in minder gelukkige bewoordingen – tot uitdrukking heeft gebracht dat gelet op de daar aangehaalde feiten en omstandigheden hetgeen door en namens de verdachte is aangevoerd omtrent de plaatsing van de bestelling en de advertenties, niet aannemelijk is geworden, en het wettig en overtuigend bewezen acht dat de verdachte het bewezenverklaarde heeft begaan.

De advocaat-generaal heeft zich niet uitgelaten over het andere voorgestelde middel. De Hoge Raad is van oordeel dat de advocaat-generaal daartoe alsnog in de gelegenheid behoort te worden gesteld. Met het oog daarop dient de zaak naar de rolzitting te worden verwezen.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 28 november 2017 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2956

Zaaknummer: 16/01192

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: C.C. Peterse

Wetsartikelen: 285b Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht ter zake van het vereiste dat iemand door een oplichtingsmiddel wordt ‘bewogen’ tot een van de in artikel 326 Sr bedoelde handelingen.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest wat betreft de feiten 7, 8 en 9 alsmede wat betreft de strafoplegging en tot terugwijzing van de zaak naar het gerechtshof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan, en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt onder meer over de bewezenverklaring van de onder 5, 7, 8 en 9 ten laste gelegde feiten voor zover het hof telkens heeft bewezenverklaard dat de verdachte de in die tenlastelegging genoemde aangevers ‘heeft bewogen’ tot de afgifte van de in die tenlastelegging genoemde bedragen en consumpties, dan wel tot het ter beschikking stellen van een hotelkamer.

Voor bewezenverklaring van oplichting is blijkens artikel 326 lid 1 Sr vereist dat iemand door een oplichtingsmiddel wordt ‘bewogen’ tot een van de in die bepaling bedoelde handelingen. Van het in het bestanddeel ‘beweegt’ tot uitdrukking gebrachte causaal verband is sprake als voldoende aannemelijk is dat het slachtoffer mede onder invloed van de door het desbetreffende oplichtingsmiddel in het leven geroepen onjuiste voorstelling van zaken is overgegaan tot de afgifte van enig goed, tot het verlenen van een dienst, tot het ter beschikking stellen van gegevens, tot het aangaan van een schuld of tot het teniet doen van een inschuld als bedoeld in artikel 326 lid 1 Sr.

Het antwoord op de vraag of in een concreet geval het slachtoffer door een oplichtingsmiddel dat door de verdachte is gebezigd, is bewogen tot de in artikel 326 lid 1 Sr bedoelde handeling, is in sterke mate afhankelijk van de omstandigheden van het geval. In meer algemene zin kunnen tot die omstandigheden behoren enerzijds de mate waarin de in het algemeen in het maatschappelijk verkeer vereiste omzichtigheid het beoogde slachtoffer aanleiding had moeten geven die onjuiste voorstelling van zaken te onderkennen of zich daardoor niet te laten bedriegen, en anderzijds de persoonlijkheid van het slachtoffer, waarbij onder meer de leeftijd en de verstandelijke vermogens van het slachtoffer een rol kunnen spelen. Oplichting

in de zin van artikel 326 lid 1 Sr is echter niet aan de orde wanneer het slachtoffer – gelet op alle omstandigheden van het geval, waaronder de eigen gedragingen en kennis van zaken – de in een bepaalde gedraging van de verdachte besloten liggende onjuiste voorstelling van zaken had moeten doorzien (vgl. HR 20 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2892, NJ 2017/158, r.o. 2.4).

Blijkens de hiervoor weergegeven bewijsvoering heeft het hof geoordeeld dat de verdachte – door kort gezegd het gebruik van de valse naam ‘[verdachte]’ en het bij de aangevers doen voorkomen dat hij goedkoop elektronische producten uit Andorra kon leveren – de aangevers heeft bewogen tot betaling van een geldbedrag.

Ten aanzien van de bewezenverklaring van het aan de verdachte onder 5 ten laste gelegde heeft het hof bovendien vastgesteld dat de verdachte en de aangever werkzaam waren bij hetzelfde bedrijf, dat de verdachte de aangever heeft doen geloven dat de verdachte een neef was van een van de eigenaren van het Spaanse warenhuis [A] en dat hij als tussenpersoon werkzaam was tussen dat warenhuis en het bedrijf waar de aangever werkte. Voorts heeft het hof ten aanzien van de bewezenverklaring onder 7 vastgesteld dat de verdachte de aangever een businesscard heeft overhandigd met daarop zijn (valse) naam. Daarnaast heeft het hof ten aanzien van de bewezenverklaring onder 8 vastgesteld dat de verdachte de aangever in ruil voor diens aanbeting een handgeschreven briefje heeft gegeven met daarop zijn contactgegevens, zijn (valse) naam en zijn handtekening. Ten aanzien van de bewezenverklaring van het aan de verdachte onder 9 ten laste gelegde feit heeft het hof ten slotte vastgesteld dat de verdachte zich tevens heeft voorgedaan als een bonafide klant die voornemens was te overnachten in het hotel van de aangever. In dat verband heeft het hof vastgesteld dat de verdachte valse persoonsgegevens heeft opgegeven en het voornemen heeft uitgesproken gedurende negentien dagen in het hotel te verblijven.

Gelet hierop en mede in aanmerking genomen dat het hof de bewezenverklaring heeft doen steunen op de omstandigheid dat ‘de verdachte binnen een korte periode telkens op soortgelijke wijze te werk is gegaan, in het bijzonder [door] telkens het gebruik van de valse naam “[verdachte]” en telkens het bij de aangevers doen voorkomen dat hij goedkoop elektronica zoals iPhones, iPads, tablets en televisies uit Andorra kon leveren’, geeft het oordeel van het hof, inhoudende dat de aangevers van de onder 5, 7, 8 en 9 ten laste gelegde feiten telkens door verdachtes handelen zijn bewogen tot de afgifte van een geldbedrag, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk. De enkele door de verdediging aangevoerde omstandigheid dat nader onderzoek ertoe had kunnen leiden dat een onjuiste voorstelling van zaken zou worden doorzien, brengt niet mee dat een beoogd slachtoffer die onjuiste voorstelling van zaken ook zonder nader onderzoek had moeten doorzien.

Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2955

Zaaknummer: 15/02972

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: J.W.E. Luiten

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht over het oordeel van de rechtbank dat door klager geen succesvol beroep kan worden gedaan op de onschendbaarheid van consulaire archieven als bedoeld in het Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen.

Het middel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat door de klager niet met succes een beroep kan worden gedaan op de onschendbaarheid van de consulaire archieven als bedoeld in het Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen.

De rechtbank heeft blijkens de bestreden uitspraak acht geslagen op de brief van de ambassadeur van Montenegro van 11 januari 2017, zoals onder 2.3.2 weergegeven, en heeft vastgesteld dat de Staat Montenegro afstand heeft gedaan van zijn recht op immuniteit ten aanzien van het pand waarin zich het archief van het Honorair Consulaat van de Staat Montenegro bevindt en akkoord is gegaan met het verlenen van toegang tot het volledige archief dat werd gebruikt door het Honorair Consulaat, en de doorzoeking in dat pand heeft plaatsgevonden met schriftelijke toestemming van de ambassadeur van Montenegro en in het bijzijn van diens tweede secretaris, die, daartoe gemachtigd door de ambassadeur van Montenegro, aanwezig is geweest om de scheiding tussen consulaire en niet-consulaire documenten te maken en consulaire documenten onder zich te nemen.

Deze vaststellingen van de rechtbank dragen de ongegrondverklaring van het beklag door de rechtbank zelfstandig zodat het middel tevergeefs is voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2970

Zaaknummer: 17/01529

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: G.W.L.A.M. Koppen

RECHTSPRAAK

Falende klacht ten aanzien van de ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie.

Het middel richt zich tegen de verwerping door het hof van het verweer dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging.

Het middel berust op de opvatting dat in een geval waarin de advocaat-generaal heeft gevorderd dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging zal worden verklaard op de grond dat redelijkerwijze niet had mogen worden vervolgd, het gerechtshof zonder meer overeenkomstig deze vordering dient te oordelen. Die opvatting vindt geen steun in het recht.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2960

Zaaknummer: 16/02649

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: W. Römelingh

Wetsartikelen: 167 Sv

RECHTSPRAAK

Falende kwalificatieklacht inzake witwassen.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het bewezenverklaarde heeft gekwalificeerd als ‘witwassen’.

In zijn arrest van 13 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2842, *NJ* 2017/216 heeft de Hoge Raad met betrekking tot de delictsgedragingen ‘verwerven’ en ‘voorhanden hebben’, zoals opgenomen in artikel 420bis lid 1 onder b Sr en artikel 420quater lid 1 onder b Sr, het volgende overwogen:

‘2.4.1. (...) Ten aanzien van het verwerven of voorhanden hebben van voorwerpen die “onmiddellijk” uit “eigen” misdrijf afkomstig zijn, geldt dat die gedragingen niet zonder meer als gewoon (schuld)witwassen kunnen worden gekwalificeerd. Wanneer het gaat om gewoon (schuld)witwassen bestaande in het verwerven of voorhanden hebben van een voorwerp dat onmiddellijk afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, moet uit de motivering van de uitspraak kunnen worden afgeleid dat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van het voorwerp.

Deze rechtspraak over de kwalificeerbaarheid van gewoon (schuld)witwassen houdt in dat indien vaststaat dat het enkele verwerven of voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat onmiddellijk afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf, niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd. Daarmee wordt mede beoogd te voorkomen dat een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die de door dat misdrijf verkregen voorwerpen verwerft of onder zich heeft en dus voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig maakt aan het gewoon (schuld)witwassen van die voorwerpen, een misdrijf waarop een gevangenisstraf van zes jaren respectievelijk twee jaren is gesteld. Bovendien wordt aldus bevorderd dat in zo een geval het door de verdachte begane (grond)misdrijf, dat in de regel nader is omschreven in een van specifieke bestanddelen voorziene strafbepaling, in de vervolging centraal staat.

Bij de beoordeling van de begrijpelijkheid van de beslissing omtrent de “onmiddellijke” afkomst uit “eigen” misdrijf zijn als factoren vooral van belang of:

(i) naast het tenlastegelegde witwassen sprake is van een ten laste van de verdachte uitgesproken bewezenverklaring ter zake van het begaan van een ander misdrijf met betrekking tot hetzelfde voorwerp, door middel van welk misdrijf de verdachte dat voorwerp kennelijk heeft verworven of voorhanden heeft (bijvoorbeeld de buit van een door de verdachte zelf begaan vermogensmisdrijf), dan wel

(ii) rechtstreeks uit de bewijsvoering voortvloeit dat sprake is van – kort gezegd – het verwerven of voorhanden hebben van een voorwerp dat onmiddellijk afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, dan wel

(iii) de juistheid in het midden is gelaten van hetgeen door of namens de verdachte met voldoende concretisering is aangevoerd met betrekking tot dit verwerven of voorhanden hebben door eigen misdrijf.’

In het bestreden arrest ligt als oordeel van het hof besloten dat niet aannemelijk is geworden dat het aangetroffen geldbedrag onmiddellijk afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf. Het hof heeft daartoe in aanmerking genomen dat door of namens de verdachte niet met voldoende concretisering is aangevoerd dat dit geldbedrag uit eigen misdrijf afkomstig is, in welk verband het hof mede betekenis heeft toegekend aan de omstandigheid dat de verdachte verdere vragen omtrent de herkomst niet heeft willen beantwoorden. Het oordeel van het hof geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is – mede gelet op de onder 2.2.2 weergegeven bewijsvoering en de aard van het onder 2.2.3 genoemde bewezenverklaarde feit (het aanwezig hebben van henneptoppen) – toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2962

Zaaknummer: 16/01481

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 420bis Sr